

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3070/2025
29.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Јоаким Харди, адвокат из ..., против туженог ББ ПР Производња ... „...“, ..., чији су пуномоћници Звонко Сабо, адвокат из ... и Александра Бјекић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 647/25 од 28.05.2025. године, у седници одржаној 29.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 647/25 од 28.05.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 647/25 од 28.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу Судска јединица у Кули П1 553/22 од 02.12.2024. године, обавезан је тужени да тужиоцу, исплати разлику између нето обрачунате зараде и исплаћене зараде по обрачуну, за период од 31.10.2020. до 19.07.2022. године у укупном износу од 26.138,54 динара, са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног износа до исплате, и на име накнаде за исхрану у току рада за месец јули износ од 333,81 динар, са законском затезном каматом од 19.08.2022. године, до исплате, на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2020. годину износ од 1.529,14 динара са законском затезном каматом од 30.06.2021. године, до исплате, и износ од 31.434,47 динара на име неискоришћеног годишњег одмора за 2021. годину, са законском затезном каматом од 30.06.2022. године, до исплате. Одбијен је захтев за исплату, на име неисплаћених нето зарада за период од 31.10.2020. до 19.07.2022. године, преко досуђеног износа од 26.138,54 динара, до траженог износа од 712.675,18 динара, са траженом законском затезном каматом, на име накнаде за исхрану у току рада износ од 13.920,64 динара са траженом законском затезном каматом, и преко досуђеног износа од 333,81 динар са законском затезном каматом од 19.08.2022. године, до траженог износа, као и на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2020. 2021. 2022. годину, преко досуђеног износа од 32.963,61 динара, до траженог износа од 50.523,15 динара, са законском затезном каматом. Одбијен је захтев да се тужени обавезе да тужиоцу накнади трошкове

парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка а тужилац је ослобођен плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 647/25 од 28.05.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу Судска јединица у Кули П1 553/22 од 02.12.2024. године у одбијајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је исплата неисплаћене основне зараде и накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од 31.10.2020. до 19.07.2022. године, и исплата накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2020., 2021., и 2022. годину. Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби чланова Закона о раду, цитираних у нижестепеним пресудама, и применом правила о терету доказивања сходно члану 231. ЗПП, делимично је одбијен тужбени захтев, налазећи да тужилац није предложио доказе у погледу одлучних чињеница, тј. да му основна зарада, као ни накнада за исхрану и годишњи одмор, није исплаћивана у висини и износу као у тужбеном захтеву. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања и околности сваког случаја. Такође, ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Стога, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, и из тих разлога, донета је одлука као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако

вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 08.08.2022. године, и вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ се ради о имовинскоправном спору у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић